

Μακαριστός Γέροντας Εφραίμ της Αριζόνας: Από τα καλυβάκια στην οικουμένη!

του Στέλιου Κούκου.

**Ο μακαριστός Γέροντας, Ιερομόναχος, π. Εφραίμ της Αριζόνας, Προηγούμενος
Ιεράς Μονής Φιλοθέου Αγίου Όρους.**

Τέτοιες στιγμές νιώθουμε ότι πρέπει να κλαίμε και να χαιρόμαστε! Με δάκρυα κατάνυξης!

Ότι ο φόρος τιμής σε τέτοιες πνευματικές μορφές μόνο η κατάνυξη και η συγκίνηση τους πρέπει. Και, ίσως να είναι και ο μόνος τρόπος να τις νιώσουμε.

Αλλά και ο τόπος για να τους συναντήσουμε.

Ότι γνωρίζοντας τους σωματικούς πνευματικούς τους κόπους –πολύ συχνά υπέρ φύση- κόπους αλλά και “μέθη” και έρωτα διά Χριστόν νιώθεις μετέωρος και ενεός από την τόση προσπάθεια και την βία για το ποθούμενο. Τον ποθούμενο θησαυρό. Την συνάντηση με το ποθούμενο πρόσωπο. Τον Ποθούμενο!

Και αυτή η βία και ο κόπος και ο παροξυσμός αγάπης δεν μπορεί και δεν πρέπει ούτε να παραγραφεί, ούτε να συμψηφιστεί λόγω των θαυμαστών εμπειριών που είχαν και των ευλογιών και των χαρισμάτων

που έλαβαν. Ότι το φιλότιμο τους μεγάλο, δηλαδή τεράστιο, και αυτό γεννά το πνεύμα.

Η φιλοπονία τους απεριόριστη και τα χαρίσματα που έλαβαν άλλο τόσο απέραντα και απεριόριστα, αφού ξεπερνούν τον χώρο και τον χρόνο!

Άλλωστε “όπου γαρ βούλεται Θεός νικάται φύσεως τάξη”!

Όσιος Ιωσήφ ο Ησυχαστής (1898-1959).

Κοίμηση Γέροντος, πατρός Εφραίμ, μνήμη οσίου Ιωσήφ Ησυχαστή!
Μνήμη σύμπασας της οσίας συνοδίας: π. Αρσενίου, π. Αθανασίου, π. Θεοφυλάκτου, π. Ιωσήφ Βατοπαιδινού, παπά-Χαραλάμπου Διονυσιάτη αλλά και οσίου Εφραίμ Κατουνακιώτη.

Ένα ακόμη κομποσχοίνι οσιακώς τελειωθέντων διαπρεπών μοναχών, υποτακτικών και γερόντων που έγραψαν το σημαντικότερο, ίσως, μέρος του βίου τους στις σπηλιές, τα πρόχειρα ενδιαιτήματα, τα σπιτάκια και τα καλυβάκια του Άθωνα.

Εκεί έγραψαν με άκτιστο μελάνι τα πνευματικά τους κατορθώματα στις ερημιές, στις οπές και τα αγιορείτικα βράχια.

Διέπρεψαν ως δόκιμοι, υποτακτικοί, μοναχοί και γέροντες για ένα ράσο φως εξαστράπτων, και ακτίστων ενεργειών πρόσφορο!

Και, έτσι, οι ίδιοι λάμπρυναν έναν ολόκληρο κόσμο ματαιότητας!
Αξίζει να ζεις που έζησαν!

Ναι, δικαιολογούν και την δική μας αναπολόγητη ζωή!

Και τελικά μπορείς να δεις, κάπως, μέσα από τον δικό τους κόπο και να νιώσεις λίγη, ελάχιστη βεβαίως, από την δική τους Θεϊκή χάρη που αξιώθηκαν!

Και η μικρή αυτή ενσυναίσθηση αποτελεί ακόμη μία δωρεά και συμμετοχή σε ένα μυστήριο!

Αυτό σου δίνει την δυνατότητα να κοινωνήσεις και να ψηλαφήσεις το ευλογημένο και οσιακό τους δόσιμο που έδωσε καρπούς χάριτος!

Η άσκησή τους -υπακοή, αδιάλειπτη προσευχή, νηστείες, γονυκλισίες, αγρυπνίες- ήταν παράλληλα και δοξολογία! Και προσδοκία! Ανάστασης!

Η συνοδιά οσίου Ιωσήφ Ησυχαστή ο οποίος βρίσκεται καθιστός στο κέντρο. Από αριστερά ο μοναχός π. Αθανάσιος, ο Ιερομόναχος, π. Εφραίμ της Αριζόνας, ο μοναχός, π. Αρσένιος, ο μοναχός, π. Ιωσήφ Βατοπαιδινός, ο π. Θεοφύλακτος και ο Ιερομόναχος, π. Χαράλαμπος Διονυσιάτης.

Αναφερόμαστε στον μακαριστό, π. Εφραίμ και συναντάμε τον όσιο Γέροντά του, Ιωσήφ τον Ησυχαστή μετά της συνοδίας αυτού. Και μοιάζει με την κοίμηση αυτή σαν να πρέπει να βάλουμε τελεία και να γράψουμε τέλος σε μια «εκδρομή». Εκδρομή, αλλά πού; Στον Παράδεισο και σε αγκαλιές Πατρικές. Ένα ταξίδι γυρισμού, ως νέοι Αδάμ. “Ταξιδιώτες που πάνε προς την αιωνιότητα”, λέει ο Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ!

Γι’ αυτό και ο όσιος Ιωσήφ, με τον συνασκητή του π. Αρσένιο έζησαν ρακένδυτοι και κουρελήδες αναζητώντας κατάλληλη στολή στα μετρα τους. Και δεν συμβιβάστηκαν μέχρι που φόρεσαν, περιεβλήθησαν το φως ως στολή και στόλισμα αιώνιο.

Ικανό να σκεπάσει κάθε ανθρώπινη αδυναμία και γύμνια και να κοινοποιήσει μάλιστα παντού φως Χριστού. Ότι το αξιώθηκαν!

Και ότι «Φως Χριστού φαίνει πάσι»!

Και αναπληρώνει κάθε αδυναμία, στέρηση και πόνο αιώνιο που ο εαυτός μας δεν μπορεί να βαστάξει ή και να κρύψει.

Παιδιά του Παραδείσου, οι Γέροντές μας, στις σπηλιές και τις αμμουδιές του ευλογημένου από τον ασκητικό μόχθο και την Θεία χάρη Άθωνα! Εκεί που οι ταξιδιώτες μας προς την αιωνιότητα και της επιστροφής στο σπίτι τους, δεν συνάντησαν τον τρομερό «Κανένα», αλλά Γέροντα ομοιοπαθή μεν, πολίτη δε των φωτεινών δωμάτων και μονών του Παραδείσου. Δηλαδή, εν μέρει γήινο και εν μέρει ουράνιο άρχοντα!

Ασφαλή οδηγό και καθοδηγητή και μεσίτη, αλλά και ανάργυρο μεσάζοντα μεσίτη για τις... αδιάθετες οικίες και μονές στην πατρική κατοικία και πατρίδα. Ένας ταξίδι επιστροφής ήταν γι' αυτούς η ατέλειωτη αυτή προσωπική και ομαδική εκδρομή.

Αυτή, που μοιάζει μόλις να τέλειωσε! Αλλά και μόλις αρχίζει!

Και ορίστε, αίφνης βρίσκονται μαζί για πρώτη φορά μετά από 60 χρόνια και τέσσερις μήνες. Από την εκδημία του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή στις 15/28 Αυγούστου του 1959.

Να θυμηθούμε και την αδημονία του Οσίου όταν εμφανίστηκε και αγκάλιασε τον συνασκητή του π. Αρσένιο και τον ρώτησε: “Μέχρι πότε θα ζούμε χώρια”;

Και ο απλούς Γέροντας Αρσένιος απάντησε: “Μα μήπως είναι στο χέρι μου”;

Συνοδία πλήρης. Συνοδία οσιακώς διαλαμπάντων πλήρης.

**Συνοδία του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή.
Δεξιά ο π. Εφραίμ της Αριζόνας.**

Και ο πεφλημένος Γιαννάκης, ο π. Εφραίμ, ο Φιλοθεϊτής και της Αριζόνας, ο νεαρότερος της συνοδίας εκ των λοιπών πεφλημένων, έχοντας λάβει το μήνυμα της αγιοκατάταξης του οσίου Γέροντά τους, σπεύδει να το μεταφέρει επί τόπου!

Γνωρίζοντας βεβαίως πως και οι ουρανοί συνεορτάζουν, ευωχούνται πνευματικά, χαίρονται!

Όπως, και τα σπήλαια του Άθωνα ότι ο Σπηλαιώτης Ιωσήφ διά της ασκήσεως της ευλογημένης Ησυχίας τα έκανε και αυτά ουρανούς.

Ενώ, δεν παρέλειπε για να φιλοτιμήση τα παιδιά του, να τους ανοίγει την πόρτα του Θείου ελέους και να τους κάνει και αυτούς εκτάκτως κοινωνούς Θείων εμπειριών...

Εκοιμήθη εν Κυρίω ο Γέροντας Εφραίμ.

Και εμάς πάει το μυαλό μας στην υποδοχή του 19ετούς Γιαννάκη από τον όσιο Ιωσήφ τον Ησυχαστή στον Άθωνα. Το τελευταίο αρνάκι της μάντρας του, που όμως έμελλε να έχει πρωταγωνιστικό ρόλο σε σύμπασα την επικράτεια του Κήπου και του Περιβολιού της Υπεραγίας Θεοτόκου. Ότι και ο όσιος Ιωσήφ το είδε: «από αυτά τα καλυβάκια θα βγούνε ηγούμενοι» είπε.

Και δεν άργησαν να βγούνε τα λόγια του που δεν ήταν βεβαίως υπόθεση και πρόβλεψη εργασίας αλλά θείος φωτισμός.

Και ο εκ Βόλου Ιωάννης, Γιαννάκης, μοναχός και Ιερομόναχος, π. Εφραίμ θα συγκεντρώσει γύρω του, και παρά τους πόδας του πλήθος μοναχών, ως Γέροντας κελλιώτης και μεγαλοκελλιώτης αρχικά και στη συνέχεια ηγούμενος -ότι προελέχθη διά στόματος Οσίου- της Μονής Φιλοθέου, ο φιλόθεος.

Και δεν θα αργήσει, ως νέος Αβραάμ, να θυσιάσει την μάντρα του - και όχι μόνον κατά προαίρεση αυτός- και να αναδείξει νέους ηγούμενους, νέους Γέροντες για Αγιορείτικες μονές! Πρόκειται για τις Μονές: Καρακάλλου, Κωνσταμονίτου και Ξηροποτάμου.

Και τα μοναστήρια αυτά δεν θα καταληφθούν πεισματικά, αλλά θα κατοικηθούν κατόπιν προσκλήσεως, για να αναμορφωθούν και να αναδειχθεί το αρχαίο τους κάλλος και να αποτελέσουν πνευματικά εργαστήρια. Με επίκεντρο ως δραστική τέχνη του βίου τους, ή καλύτερα πλέον του κοινοβίου τους, την άσκηση της νοεράς προσευχής.

Της μικρής και μονολογιστής ευχής: «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησον με».

Και έτσι το μικρό και συγχρόνως απέραντο εργαστήριο της νοεράς προσευχής που θεμελίωσε με προσωπική αγωνία και πόνο ο Γέροντας,

όσιος Ιωσήφ Ησυχαστής και Σπηλαιώτης, θα προκόψει! Θα μετατραπεί σε βιοτεχνία αλλά και βαριά βιομηχανία του Αγίου Όρους και της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Ότι τα καλυβάκια πράγματι έγιναν μονές και μάλιστα κοινόβια από ιδιόρρυθμα!

Και σ' αυτό συνέβαλαν και οι άλλοι παραδελφοί, παπα-Χαράλαμπος Διονυσιάτης και Ιωσήφ Βατοπαιδινός, που και αυτοί προσκλήθηκαν να αναλάβουν τις μονές Διονυσίου και Βατοπαιδίου!

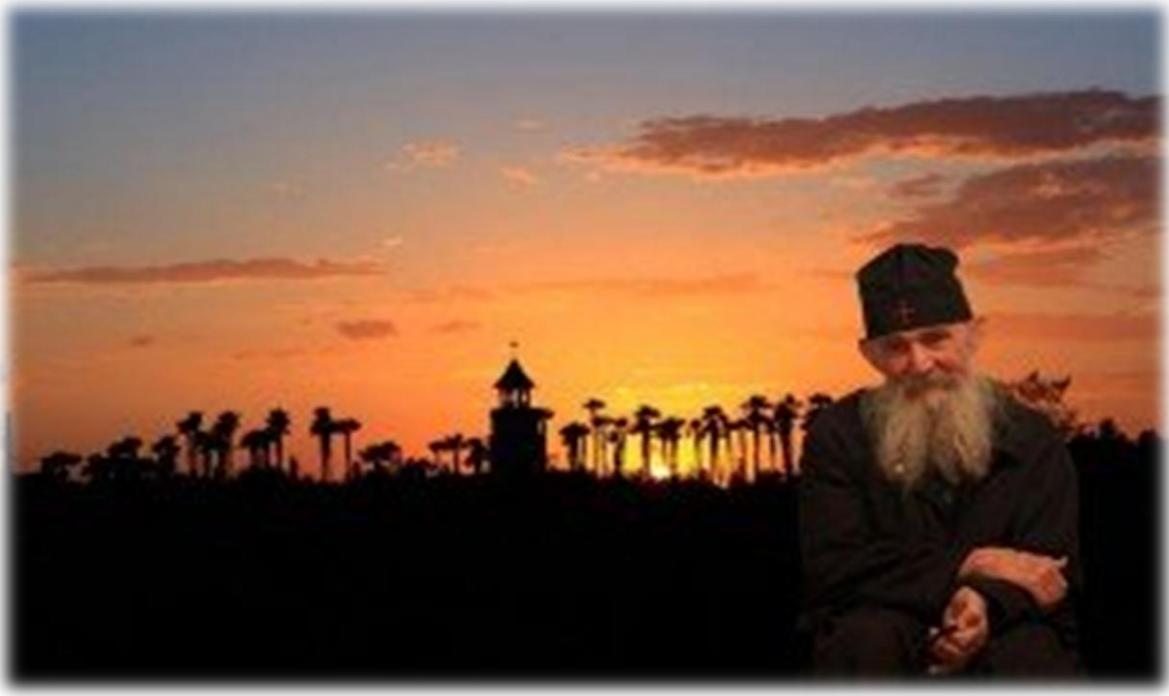

Συνοδία του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή. Ο μακαριστός π. Εφραίμ βρίσκεται στα αριστερά.

Και να, ο Γιαννάκης, μα τι λέμε ο Ιερομόναχος π. Εφραίμ, ο Γέροντας ηγουμένων και γερόντων του Άθωνα, αλλά και εκτός αυτού, σε μια νέα αποστολή ιεραποστολή που μοιάζει τελείως απρόβλεπτη. (Δεν ξέρουμε αν την προείδε και αυτήν ο όσιος Ιωσήφ ο Ησυχαστής. Είναι απόρίας άξιον)!

Μήπως, όμως, δεν ήταν κάποια αποστολή αλλά πλέον μια κατάσταση και χαρισματική ιδιότητα; Άλλωστε, είχε μεταβληθεί σε αλιέα ανθρώπων, δηλαδή σε Απόστολο και έτσι και μόνον η παρουσία του αποτέλούσε Αποστολή, Ιεραποστολή!

Έτσι, όταν θα βρεθεί στην Αμερική, θα αλιεύσει και εκεί ανθρώπους και όχι μόνον υποψιασμένους ορθόδοξους ομογενείς, αλλά και ανυποψίαστους πεινασμένους και διψασμένους -αν όχι λιμασμένους και απεγνωσμένους πνευματικά- αλλοεθνείς. Για να γίνουν τελικά μία ποίμνη με ένα ποιμένα στην ευρύτερη και μεγαλύτερη ποίμνη με τον ένα Ποιμένα. "Ίνα ώσι εν"!

Θυμόμαστε, όμως, και την ορφάνια που άρχισαν να αισθάνονται και τα τέκνα του στον Άθωνα όταν ο Γέροντας Εφραίμ έλειπε αρκετό καιρό στις ΗΠΑ και τον Καναδά. Δεν ήθελαν να παρηγορηθούν, ούτε όταν και ο όσιος Παΐσιος επαινούσε το έργο του Γέροντα τους στην Αμερική! Και μόνον ο αριθμός της ίδρυσης 19 μοναστηριών 17 στις ΗΠΑ και 2 στον Καναδά αποτελεί έναν πνευματικό άθλο!

Αλλά και ο όσιος Πορφύριος φέρεται ότι εξεφράσθη ευνοϊκά για το έργο του μακαριστού Γέροντα στην Αμερική και τις δυνατότητες προσέλκυσης στην Ορθόδοξη Εκκλησία Αμερικανών πολιτών.

Ένας ειρηνικός, πνευματικός κατακτητής της Αμερικής και μάλιστα Χριστοφόρος είναι ο νέος Χριστόφορος Κολόμβος, Γέροντας Εφραίμ της Αριζόνας. Έτσι ξεκίνησε η «προσάρτηση» της Αμερικής στην Ορθοδοξία. Και να, που για μια ακόμη φορά ο ελληνισμός της κραταιάς Ρωμοσύνης, για μια ακόμη φορά θα κατακτήσει τους κατακτητές του! Ότι ο αμερικανικός πολιτισμός έχει κατακτήσει τον κόσμο. Όπως και την χώρα μας. Αλλά η ελαφρότητα του δεν αναπαύει, δεν παρηγορεί, δεν αγκαλιάζει...

Καλύπτει το εσωτερικό κενό των ανθρώπων βάζοντας τα σκουπίδια κάτω από το χαλί, αν δεν αναδεικνύει τα σκουπίδια ως θησαυρό!

Ιερά Μονή Αγίου Αντωνίου Αριζόνας.

Πόσο όμορφο είναι ένα βίντεο που είδα πριν καιρό, που έδειχνε τον Γέροντα Εφραίμ, να φορτώνει τρόφιμα ένα όχημα και να σπεύδει να συναντήσει φτωχούς, άστεγους και καταρρακωμένους, για να τους προσφέρει αυτό το περίσσευμα της καρδιάς του.

Και ορίστε, για μια άλλη φορά η σύνδεση του Ησυχασμού και της δράσης. Οι Γέροντές μας και οι ησυχαστές έχουν καύση καρδιάς για όλη την κτίση και έτσι βρίσκουν τον τρόπο να ευεργετούν πολλαπλώς και τους συνανθρώπους τους ακόμη και με υλικά αγαθά! Όχι μόνο πνευματικά!

Και ο μικρός Γιαννάκης από τον Βόλο, ο Αγιορείτης Γέροντας, Ιερομόναχος, π. Εφραίμ της Αριζόνας και πάσης Αμερικής και Προηγούμενος της Μονής Φιλοθέου μοιάζει να άπλωσε και να ξεδίπλωσε την Ορθόδοξη πνευματικότητα στο επίκεντρο της σύγχρονης οικουμένης τις ΗΠΑ. Και έτσι τα αθωνικά καλυβάκια “κατέκτησαν” την οικουμένη, προσφέροντας ανεξίτηλο Φως Χριστού! Που φαίνει πάσι!

Να έχουμε την ευχή του!

Πηγή : www.pemptousia.gr/